

Dz.U.2005.29.249

PRAWNOKARNA KONWENCJA O KORUPCJI,

sporządzona w Strasburgu dnia 27 stycznia 1999 r.

(Dz. U. z dnia 17 lutego 2005 r.)

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 27 stycznia 1999 r. została sporządzona w Strasburgu Prawnokarna konwencja o korupcji, w następującym brzmieniu:

Przekład

PRAWNOKARNA KONWENCJA O KORUPCJI

Preambuła

Państwa członkowskie Rady Europy oraz inne państwa sygnatariusze niniejszej konwencji,

zważywszy, że celem Rady Europy jest osiągnięcie większej jedności wśród jej członków;

uznając wagę popierania współpracy z innymi państwami sygnatariuszami niniejszej konwencji;

przekonane o potrzebie prowadzenia, jako jednego z priorytetów, wspólnej polityki karnej mającej na celu ochronę społeczeństwa przed korupcją, włączając w to przyjęcie odpowiedniego ustawodawstwa oraz podejmowanie środków prewencyjnych;

podkreślając, że korupcja zagraża praworządności, demokracji, prawom człowieka, narusza dobre sprawowanie władzy, uczciwość i sprawiedliwość społeczną, spowalnia rozwój gospodarczy i zagraża stabilności instytucji demokratycznych i moralnym podstawom społeczeństwa;

wierząc, że skuteczna walka z korupcją wymaga wzmożonej, szybkiej i dobrze funkcjonującej współpracy międzynarodowej w sprawach karnych;

przyjmując z uznaniem ostatnie osiągnięcia podnoszące międzynarodowe zrozumienie i współpracę w zwalczaniu korupcji, obejmujące działania Narodów Zjednoczonych, Banku Światowego, Międzynarodowego Funduszu Walutowego, Światowej Organizacji Handlu, Organizacji Państw Amerykańskich, OECD i Unii Europejskiej;

uwzględniając Program Działań przeciwko Korupcji, przyjęty przez Komitet Ministrów Rady Europy w listopadzie 1996 r., realizujący zalecenia 19. Konferencji Europejskich Ministrów Sprawiedliwości (Valetta, 1994 r.);

przypominając, w związku z tym, o znaczeniu uczestnictwa państw niebędących członkami Rady Europy w jej działaniach na rzecz zwalczania korupcji i witając z zadowoleniem ich wartościowy wkład w Program Działań przeciwko Korupcji;

przypominając ponadto, że Rezolucja Nr 1, przyjęta przez europejskich ministrów sprawiedliwości na ich 21. Konferencji (Praga, 1997 r.), zalecała szybkie wprowadzenie w życie Programu Działań przeciwko Korupcji, i wzywała w szczególności do szybkiego przyjęcia konwencji prawnokarnej przewidującej skoordynowaną kryminalizację przestępstw korupcyjnych, wzmożoną współpracę w ściganiu takich przestępstw, jak również skuteczny mechanizm kontroli, otwarty na równych prawach dla państw członkowskich i państw niebędących członkami;

mając na uwadze, że przywódcy państw i szefowie rządów państw członkowskich Rady Europy, na swoim drugim spotkaniu na szczycie w Strasburgu, 10-11 października 1997 r., zdecydowali się poszukiwać wspólnych środków reakcji na wyzwania wpływające ze wzrostu korupcji i przyjęli Plan Działań, w którym, mając na względzie wspieranie współpracy w zwalczaniu korupcji, wraz z jej związkami z przestępczością zorganizowaną i praniem pieniędzy, poinstruowali Komitet Ministrów, aby, między innymi, zapewnił pilne dokończenie przygotowania międzynarodowych dokumentów prawnych, zgodnie z Programem Działań przeciwko Korupcji;

uwzględniając ponadto, że Rezolucja (97) 24 w sprawie 20 Zasad Przewodnich w walce z korupcją, przyjęta przez Komitet Ministrów na 101. posiedzeniu w dniu 6 listopada 1997 r. podkreśla potrzebę szybkiego ukończenia opracowania międzynarodowych dokumentów, stosownie do Programu Działań przeciwko Korupcji;

mając na względzie przyjęcie przez Komitet Ministrów, na 102. posiedzeniu w dniu 4 maja 1998 r., Rezolucji (98) 7 zezwalającej na zawarcie częściowego i poszerzonego Porozumienia ustanawiającego "Grupę Państw przeciwko Korupcji - GRECO", która ma na celu powiększenie zdolności do zwalczania korupcji przez jej członków poprzez kontrolowanie przestrzegania zobowiązań, podjętych w tej dziedzinie,

uzgodniły, co następuje:

Rozdział I

Terminologia

Artykuł 1

Terminologia

Dla potrzeb niniejszej konwencji:

- a) termin "funkcjonariusz publiczny" rozumiany jest poprzez odniesienie do definicji "funkcjonariusza", "urzędnika publicznego", "burmistrza", "ministra" lub "sędziego" w prawie wewnętrznym państwa, w którym dana osoba wykonuje tę funkcję, stosowanej w jego prawie karnym;
- b) termin "sędzia", wymieniony powyżej w punkcie a, obejmuje prokuratorów i osoby sprawujące funkcje sędziowskie;

- c) w przypadku postępowania dotyczącego funkcjonariusza publicznego innego państwa, państwo ścigające może ograniczyć stosowanie definicji funkcjonariusza publicznego do przypadków, w których jest ona zgodna z prawem wewnętrznym tego państwa;
- d) termin "osoba prawna" oznacza jakikolwiek podmiot mający taki status na podstawie właściwego prawa wewnętrznego, z wyłączeniem państw i innych instytucji państwowych wykonujących władcze uprawnienia państwa oraz publicznych organizacji międzynarodowych.

Rozdział II

Środki podejmowane na szczeblu krajowym

Artykuł 2

Przekupstwo czynne krajowych funkcjonariuszy publicznych

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwo, umyślnego obiecywania, proponowania lub wręczania przez jakąkolwiek osobę, bezpośrednio lub pośrednio, jakichkolwiek nienależnych korzyści, jakimukolwiek funkcjonariuszowi publicznemu tej Strony, dla niego samego lub dla kogokolwiek innego, w zamian za działanie lub zaniechanie działania w wykonywaniu jego funkcji.

Artykuł 3

Przekupstwo bierne krajowych funkcjonariuszy publicznych

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwo, umyślnego żądania lub przyjmowania przez któregokolwiek z funkcjonariuszy publicznych tej Strony, bezpośrednio lub pośrednio, jakichkolwiek nienależnych korzyści, dla niego samego lub dla jakiegokolwiek innej osoby, lub przyjmowania propozycji lub obietnicy takich korzyści, w zamian za działanie lub zaniechanie działania w wykonywaniu jego funkcji.

Artykuł 4

Przekupstwo członków krajowych zgromadzeń przedstawicielskich

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwa zachowań, o których mowa w artykułach 2 i 3, jeśli dotyczą one jakiegokolwiek osoby będącej członkiem jakiegokolwiek krajowego zgromadzenia przedstawicielskiego, sprawującego władzę ustawodawczą lub wykonawczą.

Artykuł 5

Przekupstwo zagranicznych funkcjonariuszy publicznych

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwa zachowań, o których mowa w artykułach 2 i 3, jeśli dotyczą one funkcjonariusza publicznego jakiegokolwiek innego państwa.

Artykuł 6

Przekupstwo członków zagranicznych zgromadzeń przedstawicielskich

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwa zachowań, o których mowa w artykułach 2 i 3, jeśli dotyczą one jakiejkolwiek osoby będącej członkiem jakiegokolwiek zgromadzenia przedstawicielskiego sprawującego władzę ustawodawczą lub wykonawczą w jakimkolwiek innym państwie.

Artykuł 7

Przekupstwo czynne w sektorze prywatnym

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwa, umyślnych czynów popełnianych w toku działalności gospodarczej, polegających na obiecywaniu, proponowaniu lub wręczaniu, bezpośrednio lub pośrednio, każdej osobie kierującej lub pracującej w jakimkolwiek charakterze, na rzecz jakiegokolwiek podmiotu należącego do sektora prywatnego, jakichkolwiek nienależnych korzyści, dla niej samej lub na rzecz jakiejkolwiek innej osoby, w zamian za działanie lub zaniechanie działania, które narusza jej obowiązki.

Artykuł 8

Przekupstwo bierne w sektorze prywatnym

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwa, umyślnych czynów popełnianych w toku działalności gospodarczej, polegających na żądaniu lub przyjmowaniu bezpośrednio lub pośrednio przez każdą osobę kierującą lub pracującą w jakimkolwiek charakterze na rzecz jakiegokolwiek podmiotu należącego do sektora prywatnego, jakichkolwiek nienależnych korzyści, lub akceptowaniu propozycji lub obietnicy takich korzyści w zamian za działanie lub zaniechanie działania, które narusza jej obowiązki.

Artykuł 9

Przekupstwo funkcjonariuszy organizacji międzynarodowych

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwa zachowań, o których mowa w artykułach 2 i 3, jeśli dotyczą one jakiegokolwiek funkcjonariusza lub innego pracownika kontraktowego w rozumieniu przepisów dotyczących personelu, jakiejkolwiek publicznej międzynarodowej lub ponadnarodowej organizacji lub instytucji, których Strona jest członkiem, oraz jakiejkolwiek osoby, czy to oddelegowanej czy też nie, wykonującej funkcje odpowiadające funkcjom wykonywanym przez takich funkcjonariuszy lub pracowników.

Artykuł 10

Przekupstwo członków międzynarodowych zgromadzeń parlamentarnych

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwa zachowań, o których mowa w artykule 4, jeśli dotyczą one jakichkolwiek członków zgromadzeń parlamentarnych organizacji międzynarodowych lub ponadnarodowych, których Strona jest członkiem.

Artykuł 11

Przekupstwo sędziów i funkcjonariuszy sądów międzynarodowych

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwa zachowań, o których mowa w artykułach 2 i 3, jeśli dotyczą one jakichkolwiek osób sprawujących funkcje sędziowskie lub będących funkcjonariuszami jakiegokolwiek sądu międzynarodowego, którego jurysdykcję Strona uznaje.

Artykuł 12

Handel wpływami

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwa umyślnych czynów polegających na obiecywaniu, wręczaniu lub proponowaniu, bezpośrednio lub pośrednio, jakichkolwiek nienależnych korzyści, komukolwiek, kto stwierdza lub potwierdza, że może w zamian za to wywrzeć wpływ na podjęcie decyzji przez którąkolwiek z osób wymienionych w artykułach 2, 4 do 6 i 9 do 11, niezależnie od tego czy korzyść miałaby przypaść dla niego samego czy też dla jakiegokolwiek innej osoby, oraz polegających na żądaniu lub przyjmowaniu takich korzyści lub przyjmowaniu propozycji lub obietnicy tychże korzyści w zamian za wywarcie takiego wpływu, niezależnie od tego czy wpływ ten zostaje wywarty oraz od tego, czy przypuszczalny wpływ prowadziłyby do zamierzonego skutku.

Artykuł 13

Pranie pieniędzy pochodzących z przestępstw korupcyjnych

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez prawo wewnętrzne za przestępstwa zachowań, o których mowa w artykule 6 ustępy 1 i 2 Konwencji Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa (ETS Nr 141) na warunkach tam określonych, jeśli przestępstwo źródłowe jest którymkolwiek z przestępstw określonych zgodnie z artykułami od 2 do 12 niniejszej konwencji, w zakresie, w jakim Strona nie złożyła zastrzeżeń lub oświadczeń dotyczących tych przestępstw, lub nie uznaje ich za poważne przestępstwa w rozumieniu swojego ustawodawstwa dotyczącego prania pieniędzy.

Artykuł 14

Przestępstwa księgowe

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwa podlegające sankcjom karnym lub innym sankcjom, następujących umyślnych działań lub zaniechań popełnionych w celu dokonania, ukrycia lub zamaskowania przestępstw, o których mowa w artykułach od 2 do 12, w zakresie, w jakim Strona nie złożyła do nich zastrzeżeń lub oświadczeń:

- a) tworzenie lub używanie faktury lub jakiegokolwiek innego dokumentu księgowego lub zapisu zawierającego fałszywą lub niepełną informację;
- b) bezprawne zaniechanie zaksięgowania płatności.

Artykuł 15

Współdział

Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do uznania przez jej prawo wewnętrzne za przestępstwo, pomocnictwa i podżegania do popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa, określonego zgodnie z niniejszą konwencją.

Artykuł 16

Immunitet

Przepisy niniejszej konwencji nie naruszają postanowień żadnego traktatu, protokołu lub statutu, jak również tekstów je wprowadzających, w zakresie dotyczącym uchylenia immunitetu.

Artykuł 17

Jurysdykcja

1. Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do ustanowienia swej jurysdykcji wobec przestępstwa określonego zgodnie z artykułami od 2 do 14 niniejszej konwencji, gdy:

- a) przestępstwo zostało popełnione w całości lub w części na jej terytorium;
- b) przestępca jest jednym z jej obywateli, jednym z jej funkcjonariuszy publicznych lub członkiem jednego z jej krajowych zgromadzeń przedstawicielskich;
- c) przestępstwo dotyczy jednego z jej funkcjonariuszy publicznych lub członków jej krajowych zgromadzeń przedstawicielskich lub jakiegokolwiek osoby, o której mowa w artykułach 9-11, będącej równocześnie jednym z jej obywateli.

2. Każda ze Stron może, w momencie podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, poprzez oświadczenie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy, oświadczyć, iż zastrzega sobie prawo do niestosowania lub stosowania tylko w określonych przypadkach lub na określonych warunkach, reguł jurysdykcji określonych w ustępie 1 b i c niniejszego artykułu w całości lub w części.

3. Jeżeli Strona uczyniła użytek z możliwości złożenia zastrzeżenia przewidzianej w ustępie 2 niniejszego artykułu, przyjmie takie środki ustawodawcze, jakie mogą być konieczne do ustanowienia swojej jurysdykcji wobec przestępstwa określonego zgodnie z niniejszą konwencją w przypadkach, kiedy domniemany sprawca przebywa na jej terytorium, a nie zostaje wydany innej Stronie po złożeniu wniosku o wydanie jedynie ze względu na jego obywatelstwo.

4. Konwencja niniejsza nie wyłącza w jakimkolwiek zakresie jurysdykcji w sprawach karnych wykonywanej przez Stronę zgodnie z jej prawem wewnętrznym.

Artykuł 18

Odpowiedzialność osób prawnych

1. Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do zapewnienia, by osoby prawne mogły ponosić odpowiedzialność za przestępstwa czynnego przekupstwa, handlu wpływami i prania pieniędzy, określone zgodnie z niniejszą konwencją,

popelnione na ich korzyść przez działającą indywidualnie, albo jako część organu osoby prawnej, jakkolwiek osobę fizyczną, która posiada wiodącą rolę w ramach tej osoby prawnej, na podstawie:

- umocowania do reprezentowania tej osoby prawnej lub
- uprawnienia do podejmowania decyzji w imieniu tej osoby prawnej, lub
- uprawnienia do sprawowania kontroli w obrębie tej osoby prawnej,

jak również za udział takich osób fizycznych w wymienionych wyżej przestępstwach jako współsprawców lub podżegaczy.

2. Poza przypadkami już przewidzianymi w ustępie 1, każda Strona przyjmie środki konieczne do zapewnienia, by osoby prawne mogły ponosić odpowiedzialność, jeśli brak nadzoru lub kontroli ze strony osoby fizycznej, o której mowa w ustępie 1, umożliwił podporządkowanej jej osobie fizycznej popełnienie przestępstw wymienionych w ustępie 1 na korzyść tej osoby prawnej.

3. Odpowiedzialność osoby prawnej na mocy ustępów 1 i 2 nie wyłącza postępowania karnego przeciw osobom, które są sprawcami, podżegaczami lub współsprawcami przestępstw, o których mowa w ustępie 1.

Artykuł 19

Sankcje i środki

1. Biorąc pod uwagę poważny charakter przestępstw określonych zgodnie z niniejszą konwencją, każda ze Stron, w odniesieniu do przestępstw określonych w artykułach od 2 do 14, wprowadzi skuteczne, proporcjonalne i zniechęcające sankcje i środki, obejmujące - w przypadku popełnienia tych przestępstw przez osoby fizyczne - kary pozbawienia wolności, które dają podstawę do ekstradycji.

2. Każda ze Stron zapewni, by osoby prawne odpowiedzialne na mocy artykułu 18 ustępy 1 i 2, podlegały skutecznym, proporcjonalnym i zniechęcającym sankcjom karnym lub innym, w tym sankcjom pieniężnym.

3. Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do umożliwienia konfiskaty lub pozbawienia w inny sposób narzędzi oraz dochodów z przestępstw określonych zgodnie z niniejszą konwencją lub mienia, którego wartość odpowiada takim dochodom.

Artykuł 20

Organy wyspecjalizowane

Każda Strona przyjmie takie środki, jakie mogą być konieczne do zapewnienia specjalizacji osób i jednostek organizacyjnych w zwalczaniu korupcji. Będą one dysponować niezbędną niezależnością, zgodnie z podstawowymi zasadami porządku prawnego Strony, w celu umożliwienia im skutecznego wykonywania ich funkcji w sposób wolny od niewłaściwych nacisków. Dla wykonywania zadań Strona zapewni personelowi takich jednostek organizacyjnych odpowiednie szkolenie i środki finansowe.

Artykuł 21

Współpraca organów krajowych

Każda Strona przyjmie takie środki, jakie mogą być konieczne do zapewnienia, by organy publiczne, jak również każdy funkcjonariusz publiczny współpracował, zgodnie z prawem wewnętrznym, z organami odpowiedzialnymi za ściganie przestępstw i organami oskarżycielskimi:

- a) przez informowanie tych organów, z własnej inicjatywy, o uzasadnionych podejrzaniach, iż zostało popełnione którekolwiek z przestępstw określonych zgodnie z artykułami od 2 do 14, lub
- b) przez udzielanie tym organom, na ich żądanie, wszelkich potrzebnych informacji.

Artykuł 22

Ochrona osób współpracujących z wymiarem sprawiedliwości i świadków

Każda Strona przyjmie takie środki, jakie mogą być konieczne do udzielenia skutecznej i właściwej ochrony:

- a) osobom powiadającym o przestępstwach określonych zgodnie z artykułami od 2 do 14 lub w inny sposób współpracującym z organami ścigania lub organami oskarżycielskimi;
- b) świadkom składającym zeznania dotyczące tych przestępstw.

Artykuł 23

Środki ułatwiające gromadzenie dowodów i konfiskatę dochodów

1. Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne dla ułatwienia gromadzenia dowodów dotyczących przestępstw określonych zgodnie z artykułami od 2 do 14 niniejszej konwencji oraz identyfikacji, zlokalizowania, zamrożenia i zajęcia narzędzi i dochodów z korupcji lub mienia, którego wartość odpowiada takim dochodom, podlegającym środkom ustanowionym zgodnie z ustępem 3 artykułu 19 niniejszej konwencji, włącznie z zastosowaniem, zgodnie z prawem wewnętrznym, specjalnych technik śledczych.

2. Każda Strona przyjmie takie środki ustawodawcze i inne, jakie mogą być konieczne do umocowania jej sądów lub innych właściwych organów do nakazywania udostępnienia lub do zajmowania dokumentów bankowych, finansowych lub handlowych, w celu prowadzenia działań, o których mowa w ustępie 1 tego artykułu.

3. Tajemnica bankowa nie będzie stanowić przeszkody dla stosowania środków przewidzianych w ustępach 1 i 2 tego artykułu.

Rozdział III

Monitorowanie implementacji

Artykuł 24

Monitorowanie

Implementację konwencji przez Strony monitorować będzie Grupa Państw przeciwko Korupcji (GRECO).

Rozdział IV

Współpraca międzynarodowa

Artykuł 25

Ogólne zasady i środki współpracy międzynarodowej

1. W celu ścigania i prowadzenia postępowań dotyczących przestępstw określonych zgodnie z niniejszą konwencją, Strony będą ze sobą współpracować w najszerszym możliwym zakresie, zgodnie z postanowieniami odpowiednich dokumentów międzynarodowych dotyczących współpracy w sprawach karnych lub z warunkami określonymi w jednolitym ustawodawstwie lub ustawodawstwie stosowanym na zasadzie wzajemności, a także zgodnie z ich prawem wewnętrznym.
2. Jeżeli Strony nie są związane żadnym dokumentem międzynarodowym lub uzgodnieniami, o których mowa w ustępie 1, stosuje się artykuły od 26 do 31 niniejszego rozdziału.
3. Artykuły od 26 do 31 niniejszego rozdziału stosuje się również, jeśli są korzystniejsze niż postanowienia dokumentów międzynarodowych lub uzgodnień, o których mowa w ustępie 1.

Artykuł 26

Pomoc wzajemna

1. Strony udzielają sobie pomocy wzajemnej w najszerszym zakresie, poprzez niezwłoczne załatwianie wniosków organów, które, zgodnie z prawem krajowym, uprawnione są do ścigania i oskarżania w sprawach o przestępstwa określone zgodnie z niniejszą konwencją.
2. Wzajemnej pomocy prawnej na mocy ustępu 1 niniejszego artykułu można odmówić, jeśli Strona wezwana uważa, że wykonanie wniosku naruszałoby jej podstawowe interesy, suwerenność, bezpieczeństwo narodowe lub porządek publiczny.
3. Strony nie mogą powoływać się na tajemnicę bankową jako na podstawę odmowy jakiegokolwiek współpracy na mocy niniejszego rozdziału. Jeśli tak stanowi prawo wewnętrzne, Strona może wymagać, żeby wniosek o współpracę wymagający uchylecia tajemnicy bankowej został zatwierdzony przez sędziego lub inny organ sądowy, w tym przez prokuratora, w zakresie, w jakim organy te są właściwe w sprawach o przestępstwa.

Artykuł 27

Ekstradycja

1. Przestępstwa określone zgodnie z niniejszą konwencją będą uznane za włączone do każdego traktatu o ekstradycji pomiędzy dwiema lub więcej Stronami, jako przestępstwa stanowiące podstawę do wydania. Strony zobowiązują się do włączenia tych przestępstw, jako przestępstw stanowiących podstawę do wydania, do każdego traktatu o ekstradycji, jaki zostanie zawarty pomiędzy dwiema lub więcej Stronami.
2. Jeśli Strona, która uzależnia ekstradycję od istnienia traktatu, otrzyma wniosek o wydanie od innej Strony, z którą nie jest związana traktatem o ekstradycji, może uznawać niniejszą konwencję za prawną podstawę wydania w odniesieniu do jakiegokolwiek przestępstwa określonego zgodnie z nią.

3. Strony, które nie uzależniają ekstradycji od istnienia traktatu, w stosunkach pomiędzy sobą uznawać będą przestępstwa określone zgodnie z niniejszą konwencją za przestępstwa stanowiące podstawę do wydania.

4. Ekstradycja podlega warunkom przewidzianym w prawie Strony wezwanej lub w mających zastosowanie traktatach o ekstradycji, włącznie z podstawami odmowy wydania przez Stronę wezwaną.

5. Jeżeli ekstradycji, w związku z przestępstwem określonym zgodnie z niniejszą konwencją, odmówiono wyłącznie ze względu na obywatelstwo osoby, o której wydanie wniesiono lub też ze względu na to, że Strona wezwana uznaje, że ma jurysdykcję wobec tego przestępstwa, Strona wezwana przedstawi sprawę w celu ścigania swoim właściwym organom oraz we właściwym czasie poinformuje Stronę wzywającą o jej ostatecznym wyniku, chyba że zostanie inaczej uzgodnione ze Stroną wzywającą.

Artykuł 28

Informacja udzielana bez wezwania

Bez uszczerbku dla swoich własnych dochodzeń lub postępowań Strona może, bez wcześniejszego wezwania, udzielić innej Stronie informacji o faktach, jeśli uzna, że ujawnienie takiej informacji może pomóc Stronie, która ją otrzymuje we wszczęciu lub prowadzeniu dochodzeń lub postępowań dotyczących przestępstw określonych zgodnie z niniejszą konwencją, lub że może prowadzić do złożenia przez tę Stronę wniosku na podstawie przepisów niniejszego rozdziału.

Artykuł 29

Organ centralny

1. Każda ze Stron wyznaczy organ centralny lub, w stosownych przypadkach, kilka organów centralnych, które będą odpowiedzialne za kierowanie wniosków i odpowiadanie na wnioski składane na mocy niniejszego rozdziału, wykonywanie żądanych działań lub przekazywanie wniosków organom właściwym do ich wykonania.

2. Każda Strona, w chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, zakomunikuje Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy nazwy i adresy organów wyznaczonych zgodnie z ustępem 1 tego artykułu.

Artykuł 30

Bezpośrednie porozumiewanie się

1. Organy centralne porozumiewają się ze sobą bezpośrednio.

2. W pilnych przypadkach wniosek o pomoc wzajemną lub związane z nim informacje mogą być przesyłane przez organy sądowe, w tym prokuratorów, Strony wzywającej bezpośrednio do organów sądowych, w tym do prokuratorów, Strony wezwanej. W takich przypadkach kopię przesyła się równocześnie do organu centralnego Strony wezwanej za pośrednictwem organu centralnego Strony wzywającej.

3. Każdy wniosek lub informacja na mocy ustępów 1 i 2 niniejszego artykułu mogą być przekazane za pośrednictwem Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej (Interpol).

4. Jeśli złożono wniosek zgodnie z przepisem ustępu 2 tego artykułu, a organ nie jest właściwy do załatwienia wniosku, kieruje wniosek do właściwego organu krajowego i informuje o tym bezpośrednio Stronę wzywającą.

5. Wniosek lub informacja skierowane na mocy przepisu ustępu 2 tego artykułu, które nie obejmują stosowania środków przymusu, mogą zostać przekazane przez właściwe organy Strony wzywającej do właściwych organów Strony wezwanej.

6. Każde państwo może, w chwili podpisywania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, zakomunikować Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy, że ze względu na sprawność postępowania wnioski kierowane na mocy niniejszego rozdziału mają być adresowane do organu centralnego.

Artykuł 31

Informacja

Strona wezwana będzie niezwłocznie informować Stronę wzywającą o działaniach podjętych w związku z wnioskiem złożonym na podstawie niniejszego rozdziału oraz o ostatecznym wyniku tych działań. Strona wezwana będzie również niezwłocznie informować Stronę wzywającą o wszelkich okolicznościach, które uniemożliwiły przeprowadzenie żądanego działania lub które mogą znacząco je opóźnić.

Rozdział V

Postanowienia końcowe

Artykuł 32

Podpisanie i wejście w życie

1. Konwencja niniejsza jest otwarta do podpisu dla państw członkowskich Rady Europy i państw niebędących członkami, które brały udział w jej opracowaniu. Państwa te mogą wyrazić swoją zgodę na związanie się przez:

- a) podpisanie bez zastrzeżenia ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia; lub
- b) podpisanie z zastrzeżeniem ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia, po którym następuje ratyfikacja, przyjęcie lub zatwierdzenie.

2. Dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia lub zatwierdzenia składa się Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

3. Konwencja wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia, w którym 14 państw wyraziło swoją zgodę na związanie się konwencją zgodnie z postanowieniami ustępu 1. Każde z tych państw, które nie jest członkiem Grupy Państw przeciwko Korupcji (GRECO) w chwili ratyfikacji, zostanie automatycznie jej członkiem w dniu wejścia w życie konwencji.

4. W stosunku do każdego państwa-sygnatariusza, które później wyraziło zgodę na związanie się konwencją, wchodzi ona w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia wyrażenia takiej zgody zgodnie z ustępem 1. Każde państwo-sygnatariusz, które nie jest członkiem Grupy Państw przeciwko Korupcji (GRECO) w chwili ratyfikacji, zostanie automatycznie jej członkiem w dniu wejścia w życie konwencji w stosunku do niego.

Artykuł 33

Przystąpienie do konwencji

1. Po wejściu w życie niniejszej konwencji Komitet Ministrów Rady Europy, po skonsultowaniu się z Państwami-Stronami konwencji, na podstawie decyzji podjętej większością głosów przewidzianą w artykule 20d Statutu Rady Europy i z zastrzeżeniem jednomyślności przedstawicieli Państw-Stron uprawnionych do zasiadania w Komitecie Ministrów, może zaprosić Wspólnotę Europejską, jak również każde państwo niebędące członkiem Rady i nieuczestniczące w opracowaniu konwencji, do przystąpienia do konwencji.

2. Wobec Wspólnoty Europejskiej i każdego państwa przystępującego na mocy ustępu 1 konwencja wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie okresu trzech miesięcy od dnia złożenia dokumentu przystąpienia Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy. Wspólnota Europejska i każde państwo przystępujące do konwencji stanie się automatycznie członkiem grupy GRECO - jeśli nim nie jest w chwili przystąpienia - w dniu wejścia w życie konwencji w stosunku do nich.

Artykuł 34

Zakres terytorialny stosowania konwencji

1. Każde państwo może, w chwili składania podpisu lub dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, wskazać terytorium lub terytoria, na których stosuje się konwencję.

2. Każde państwo może, w jakimkolwiek późniejszym terminie, poprzez oświadczenie skierowane do Sekretarza Generalnego Rady Europy, rozszerzyć zakres stosowania niniejszej konwencji na jakiegokolwiek inne terytorium wskazane w oświadczeniu. W odniesieniu do takiego terytorium konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie okresu trzech miesięcy od dnia otrzymania takiego oświadczenia przez Sekretarza Generalnego.

3. Każde oświadczenie złożone na mocy dwóch poprzedzających ustępów może być wycofane w stosunku do jakiegokolwiek terytorium wyszczególnionego w oświadczeniu w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego. Wycofanie staje się skuteczne pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie okresu trzech miesięcy od dnia otrzymania notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

Artykuł 35

Stosunek do innych konwencji i umów

1. Konwencja niniejsza nie narusza praw i zobowiązań wynikających z wielostronnych konwencji międzynarodowych dotyczących kwestii szczegółowych.

2. Strony konwencji mogą zawierać ze sobą umowy dwustronne lub wielostronne, dotyczące spraw będących przedmiotem regulacji niniejszej konwencji, w celu uzupełnienia lub wzmocnienia jej postanowień, lub ułatwienia realizacji zasad w niej zawartych.

3. Jeżeli dwie lub więcej Stron zawarło już porozumienie lub traktat w sprawach będących przedmiotem niniejszej konwencji, lub w inny sposób uregulowało swoje stosunki w zakresie

tych spraw, Strony te będą mogły stosować taką umowę lub traktat, lub odpowiednio regulować wzajemne stosunki w miejsce niniejszej konwencji, jeśli ułatwi to współpracę międzynarodową.

Artykuł 36

Oświadczenia

Każde państwo może, w chwili podpisywania lub składania swojego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, oświadczyć, że uznaje za przestępstwa przekupstwo czynne lub bierne zagranicznych funkcjonariuszy publicznych w rozumieniu artykułu 5, funkcjonariuszy organizacji międzynarodowych w rozumieniu artykułu 9 lub sędziów i funkcjonariuszy sądów międzynarodowych w rozumieniu artykułu 11, tylko wtedy, gdy działanie lub zaniechanie funkcjonariusza publicznego lub sędziego narusza obowiązki służbowe.

Artykuł 37

Zastrzeżenia

1. Każde państwo może, w chwili podpisywania lub składania swojego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, zastrzec sobie prawo nieuznawania za przestępstwo w swym prawie wewnętrznym, w całości lub w części, zachowań, o których mowa w artykułach 4, 6 do 8, 10 i 12, lub przestępstwa przekupstwa biernego określonego w artykule 5.

2. Każde państwo może, w chwili podpisywania lub składania swojego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, oświadczyć, że korzysta z zastrzeżenia przewidzianego w artykule 17 ustęp 2.

3. Każde państwo może, w chwili podpisywania lub składania swojego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, oświadczyć, że może odmówić wzajemnej pomocy prawnej na mocy artykułu 26 ustęp 1, jeśli wniosek dotyczy przestępstwa, które Strona wezwana uważa za przestępstwo polityczne.

4. Żadne państwo nie może, w zastosowaniu przepisów ustępów 1, 2 i 3 tego artykułu, złożyć zastrzeżeń do więcej niż 5 z wymienionych w nich przepisów. Inne zastrzeżenia nie mogą być składane. Zastrzeżenia tego samego charakteru w odniesieniu do artykułów 4, 6 i 10 uważane będą za jedno zastrzeżenie.

Artykuł 38

Ważność i przegląd oświadczeń i zastrzeżeń

1. Oświadczenia, o których mowa w artykule 36, i zastrzeżenia, o których mowa w artykule 37, są ważne przez okres trzech lat od wejścia w życie konwencji w stosunku do państwa, które je złożyło. Jednakże takie oświadczenia i zastrzeżenia mogą być odnawiane na okresy o tej samej długości.

2. Na dwanaście miesięcy przed terminem wygaśnięcia oświadczenia lub zastrzeżenia Sekretariat Generalny Rady Europy notyfikuje danemu państwu ten termin. Nie później niż na trzy miesiące przed terminem wygaśnięcia ważności, państwo to notyfikuje Sekretarzowi Generalnemu utrzymanie, zmianę lub wycofanie swojego oświadczenia lub zastrzeżenia.

W braku notyfikacji ze strony takiego państwa Sekretariat Generalny poinformuje je, że jego oświadczenie lub zastrzeżenie zostaje uznane za automatycznie przedłużone na okres sześciu miesięcy. Brak notyfikacji ze strony państwa co do jego intencji utrzymania lub zmodyfikowania zastrzeżenia przed upływem tego okresu powoduje wygaśnięcie oświadczenia lub zastrzeżenia.

3. Strona składająca oświadczenie lub zastrzeżenie zgodnie z artykułami 36 i 37 przed przedłużeniem go lub na żądanie przedstawi GRECO przyczyny uzasadniające ich utrzymywanie.

Artykuł 39

Poprawki

1. Poprawki do niniejszej konwencji mogą zostać zaproponowane przez każdą ze Stron i zostaną przekazane przez Sekretarza Generalnego Rady Europy państwom członkowskim Rady Europy i każdemu państwu niebędącemu członkiem, które przystąpiło lub zostało zaproszone do przystąpienia do konwencji, zgodnie z przepisami artykułu 33.

2. Każda poprawka zaproponowana przez Stronę zostaje przekazana Europejskiemu Komitetowi Problematyki Przemocności (CDPC), który przedstawia Komitetowi Ministrów swoją opinię o proponowanej poprawce.

3. Komitet Ministrów rozpatruje proponowaną poprawkę i opinię przedstawioną przez CDPC i, po konsultacjach z Państwami-Stronami konwencji, niebędącymi członkami Rady Europy, może przyjąć poprawkę.

4. Tekst każdej poprawki przyjętej przez Komitet Ministrów zgodnie z ustępem 3 tego artykułu zostaje przesłany Stronom do akceptacji.

5. Każda poprawka przyjęta zgodnie z ustępem 3 tego artykułu wchodzi w życie w trzydziestym dniu po poinformowaniu Sekretarza Generalnego przez wszystkie Strony o akceptacji tej poprawki.

Artykuł 40

Rozstrzyganie sporów

1. Europejski Komitet Problematyki Przemocności przy Radzie Europy będzie informowany na bieżąco o interpretacji i stosowaniu niniejszej konwencji.

2. W przypadku sporu pomiędzy Stronami co do interpretacji i stosowania niniejszej konwencji, będą one starać się dojść do porozumienia w drodze negocjacji albo innymi metodami pokojowymi przez siebie wybranymi, włącznie z przedłożeniem sporu Europejskiemu Komitetowi Problematyki Przemocności, trybunałowi arbitrażowemu, którego decyzje będą wiązać Strony, lub Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości, zgodnie z porozumieniem Stron zaangażowanych w spór.

Artykuł 41

Wypowiedzenie

1. Każda Strona może, w dowolnym czasie, wypowiedzieć niniejszą konwencję w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady Europy.

2. Wypowiedzenie staje się skuteczne pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia otrzymania notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

Artykuł 42

Notyfikacja

1. Sekretarz Generalny Rady Europy notyfikuje państwom członkowskim Rady oraz każdemu państwu, które przystąpiło do konwencji:

- a) każde złożenie podpisu;
- b) złożenie każdego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia;
- c) każdą datę wejścia w życie konwencji zgodnie z artykułami 32 i 33;
- d) każde oświadczenie lub zastrzeżenie złożone na mocy artykułu 36 lub 37;
- e) każdy inny akt, notyfikację lub informację odnoszącą się do niniejszej konwencji.

NA DOWÓD CZEGO niżej podpisani, będąc do tego należycie upoważnieni, podpisali konwencję.

SPORZĄDZONO w Strasburgu, dnia 27 stycznia 1999 r., w jednym egzemplarzu w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne, które składa się w archiwach Rady Europy. Sekretarz Generalny Rady Europy przekaze uwierzytelniony odpis państwom członkowskim Rady Europy, państwom niebędącym członkami, które uczestniczyły w opracowaniu niniejszej konwencji, oraz państwom zaproszonym do przystąpienia do niej.

Po zapoznaniu się z powyższą konwencją, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona z zastrzeżeniami wskazanymi w załączniku do niniejszego aktu,
- będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej. Dano w Warszawie dnia 5 listopada 2002 r.

ZAŁĄCZNIK

Zastrzeżenia

Ratyfikując Prawnokarną konwencję o korupcji, sporządzoną w Strasburgu dnia 27 stycznia 1999 r., Rzeczpospolita Polska w oparciu o postanowienie artykułu 37 ustęp 1 tej konwencji zgłasza następujące zastrzeżenia:

- Rzeczpospolita Polska zastrzega sobie prawo do nieuznania za przestępstwo zachowania opisanego w artykule 7 konwencji, w zakresie, w jakim zachowanie opisane w artykule 7 konwencji nie stanowi przestępstwa określonego w przepisach kodeksu karnego.
- Rzeczpospolita Polska zastrzega sobie prawo do nieuznania za przestępstwo zachowania opisanego w artykule 8 konwencji, w zakresie, w jakim zachowanie opisane w artykule 8 konwencji nie stanowi przestępstwa określonego w przepisach kodeksu karnego.

- Rzeczpospolita Polska zastrzega sobie prawo do nieuznania za przestępstwo zachowania opisanego w artykule 12 konwencji, w zakresie, w jakim zachowanie opisane w artykule 12 konwencji nie stanowi przestępstwa określonego w przepisach kodeksu karnego.

Oświadczenia

Zgodnie z artykułem 29 ustęp 2 konwencji Rzeczpospolita Polska oświadcza, że:

- Organem centralnym dla wniosków kierowanych w postępowaniach karnych jest: Ministerstwo Sprawiedliwości Al. Ujazdowskie 11, 00-950 Warszawa.
- Organem centralnym dla wniosków kierowanych w postępowaniach innych niż karne, prowadzonych przeciwko osobom prawnym, w celu ustalenia odpowiedzialności lub nałożenia sankcji na osobę prawną za przekupstwo osoby pełniącej funkcje publiczne, jest: Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pl. Powstańców Warszawy 1. 00-950 Warszawa.